

Ἡ μάνα, ποῦ θλίβουνταν γιὰ τ' ἄδικο, παρακάλεσε τὸν ἄνδρα τῆς νὰ μὴ φανερώσῃ 'ς τὰ παιδιά τὸ σκοπὸ τοῦ. Ἦθελε νὰ καταφέρῃ νὰ κἀνῃ ἴσια τῇ μοῖρα τῶν δυὸ ὅ ἔμπορος τὴν ἄκουσε καὶ δὲν φανέρωσε τίποτε.

Μιὰ ἡμέρα ἡ μάνα ἦτον καθισμένη 'ς τὸ παρὰθύρι κ' ἐκλαιγε· περᾶ ἕνας χατζῆς καὶ τί ρώτᾷ τὸ γιὰτί.

— Πῶς νὰ μὴν κλαίω; τὰποκρίνεται· ἐγὼ ἀγαπῶ ὅμοια καὶ τοὺς δυὸ γυιούς μου, κ' ὁ ἄνδρας μου θέλει νὰ φῆσῃ ἔξω ἀπ' τὴν κληρονομία τὸ δεῦτερο γιὰ χάρι τοῦ πρώτου. Παρακάλεσα τὸν ἄνδρα μου νὰ μὴν τοὺς φανερώσῃ τίποτε, ἐλπίζοντας νὰ ῥωτῶ τρόπο ποῦ νὰ μὴν ἔρθῃ ζημιὰ 'ς ἐ κανέναν· μὰ τοῦ κάκου, τίποτε δὲν βρῖσκω καὶ δὲν ξέρω τί νὰ κἀνω.

— Εὐκόλη δουλειά, λέει ὁ χατζῆς· σύρε νὰ φανερώσῃς 'ς τὰ παιδιά σου πῶς ὁ μεγαλύτερος θὰ πάρῃ ὅλην τὴν κληρονομία μὲ ζημιὰ τοῦ μικρότερου. Ὁ μικρότερος δὲν θὰ πάρῃ τίποτε καὶ πάλι θὰ γένουν πλούσιοι κ' ὁ ἕνας κ' ὁ ἄλλος.

Ἄμα ὁ δεῦτερος γυιὸς ἔμαθε πῶς δὲν ἔχει τίποτε νὰ προσμένῃ, ἐξενιτεύθηκε κ' ἐσπούδαξε 'ς τὰ ξένα γράμματα καὶ τέχναις. Ὁ πρώτος ξέροντας πῶς εἶνε πλούσιος ἔμεινε 'ς τὸ πλάϊ τοῦ πατέρα καὶ δὲν ἐσπούδαξε τίποτε.

Σὰν πέθαν' ὁ γέρος, ὁ μέγας γυιὸς ἀνήξερους σὲ κάθε τι σκόρπισε ὅλα του τὰ καλὰ, κ' ὁ μικρὸς ἐπλούτισε 'ς τὰ ξένα. Δ*

ΑΙΣΜΑΤΙΑ

Α'.

Ἄνιαρὰ γαλήνη περιβάλλει
τοῦ βίου μου τὸ ταξιδεῖον πλοῖον·
ἀπλοῦται γύρω μου ἄνευ ὁρίων
ὄριοντος μονότονος ἀγκάλῃ.

Ἄλλ' ἀφῆνης ζέφυρος γλυκὴ μοῦ ψάλλει
καὶ περιχέει ἄρωμα μεθόν·
κολποῦται χαρῆντος τὸ ἱστῖον·
ἐρατεινὴ ἀκτὴ ἐμπρὸς μου θάλλει.

Πρὸς τὴν καρδίαν μου εὐῶδες ρεῦμα
αἰσθημάτων ἀρρήτου συνοθεῖται·
μὲ περιίπταται εἰκὼν γλυκεία.

Πνέε οὐράνιον ἀγάπης πνεῦμα!
καὶ κατιγίς ἐάν ἐπαπειλῆται,
νὰ μάχεται εἰξεύρει ἡ καρδία.

ΑΡΙΣΤΟΜΕΝΗΣ ΠΡΟΒΕΛΕΓΙΟΣ

ΣΚΕΥΕΙΣ ΚΑΙ ΓΝΩΜΑΙ

Τὸ μεγαλύτερον θαῦμα τοῦ ἔρωτος εἶνε ὅτι θεοραπεύει τὴν φιλαρέσκειαν.

Εἶφος τῆς γυναικὸς εἶνε ἡ γλῶσσα.

Ἄλλοίμονον εἰς τὰς γυναῖκας ἂν ἦσαν πεπλασμένοι ὑπὸ τῆς φύσεως, ὅπως μεταπλάττονται ὑπὸ τοῦ συρμού.

Ἄγαπᾶ τις ὀλίγον ὅταν δύναται νὰ εἴπῃ πόσον ἀγαπᾶ.

Πᾶν μέγα πάθος οὐδὲν ἄλλο εἶνε ἢ ἐλπίς παραπεταμένη.

Εἰς ἄνδρα ἔχοντα πνεῦμα ἀρμόζει γυνὴ ἔχουσα καρδίαν—εἶνε πολλὰ δύο πνεύματα ἐντὸς ἐνὸς οἴκου.

Ὁ ἔρωσ ὁμοιάζει μὲ τὰς ἐπιδημίας, ὅσον περισσότερο τὸν φοβεῖται τις, τόσοσον εὐκολώτερον προσβάλλεται.

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

Πλησίον τοῦ παλατιοῦ τοῦ Βέργ, παρὰ τὴν ὄχθην τῆς βαυαρικῆς λίμνης ὅπου ἐπίνιγη τῇ 13 Ἰουνίου 1886 ὁ βασιλεὺς Λουδοβίκος Β'. τῆς Βαυαρίας, ἰδρυθῆσεται μνημεῖον κατὰ παραγγελίαν τοῦ νῦν ἀντιβασιλέως φιλοτεχνηθέν. Τὸ μνημεῖον τοῦτο εἶνε στήλη ὀκτάπλευρος ἐκ σουηδικοῦ γρανίτου, ἐπὶ τῆς ὁποίας στηρίζεται ὁ ἐσταυρωμένος καὶ λυχνία ἐν ἣ καίει τὸ ἀσβεστον πῦρ. Ἐφ' ἐκάστης τῶν πλευρῶν ὑπάρχει ἡ αὐτὴ ἐπιγραφή: « 13 Ἰουνίου 1886 ». Ἐν ἀρχῇ ἐγένετο σκέψις ὅπως ἡ στήλη ἰδρυθῆ ἐντὸς τῆς λίμνης καὶ ἀκριβῶς ἐκεῖ ὅπου ἀνευρέθη τὸ πτώμα τοῦ Λουδοβίκου καὶ τὸ τοῦ ἱατροῦ του· ἀλλὰ κατόπιν ἀπεφασίσθη νὰ στηθῇ αὐτὴ ἐν τῇ ὄχθῃ.

Ἐπὶ τῆς σκηνῆς θεάτρου τινὸς τῆς Νέας Ὑόρκης παριστάνεται νῦν μέγα μελόδραμα, ἐν τῷ ὁποίῳ μία τῶν κυριωτάτων σκηνῶν εἶνε ἡ λήστευσις χρηματοκιβωτίου. Ὁ διευθυντὴς τοῦ θεάτρου εἰσάγων νεωτερισμὸν παραδοξότατον, ἀνέθεσε τὴν ἐκτέλεσιν τῆς σκηνῆς ταύτης οὐχὶ εἰς ἠθοποιούς ἀλλὰ εἰς ἀληθεῖς. . . κλέπτας, πρὸ μικροῦ ἀπολυθέντας τῶν φυλακῶν. Εἶνε δὲ οὗτοι εἰδικοί εἰς τὸ διαρρηγνύειν χρηματοκιβώτια καὶ παριστάνουσιν οὐχὶ παίζοντες ἀλλὰ σπουδάζοντες. Ἐπὶ τῆς σκηνῆς ἔχουσιν ὅλα τὰ ἐργαλεῖά των καὶ πρόκειται πράγματι νὰ διαρρήξωσιν ἀληθῆς χρηματοκιβώτιον ἰσχυρότατον. Καθ' ἐσπέραν λοιπὸν χρειάζεται καὶ νέον χρηματοκιβώτιον, διότι καὶ ἂν δὲν διαρρηχθῆ, ἀλλὰ φθίρεται ἐκεῖνο ἐφ' οὗ ἀπαξ ἔγεινεν ἀπόπειρα. Ἀλλὰ τὰ χρηματοκιβώτια ταῦτα δὲν στοιχίζουσι τίποτε εἰς